

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7575/2021
23.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, др Илије Зиндовића и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Такић адвокат из ..., против туженог ББ, чији је пуномоћник Аца Настасијевић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2260/2020 од 17.03.2021. године, на седници одржаној 23.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2260/2020 од 17.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2260/2020 од 17.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 5363/13 од 02.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да му тужени на име накнаде штете исплати износе од по 500.000,00 динара за физичке болове, страх, душевне болове због умањења животне активности, 300.000,00 динара за душевне болове због наружености, по 3.540 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате на име изгубљене зараде „због губитка радне способности због умањења опште животне активности“ од 100% у периоду од 11.05. до 10.11.2013. године, од 50% за период од 11.11.2013. до 10.05.2014. године и од 30% за период од 11.05.2014. до 10.05.2015. године, све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, док је ставом другим изреке обавезан тужилац да исплати туженом износ од 88.500,00 динара на име трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2260/20 од 17.03.2021. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о њој одлучи као о изузетно дозвољеној, позивајући се на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18,

18/20, 10/23), јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе, или новим тумачењем права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева.

Предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажном пресудом је накнада штете коју је тужилац претрпео 10.05.2013. године, када је пропао кроз таваницу фабрике ... у ... приликом извођења грађевинских радова, због низа пропусти у организацији (техничке и правне природе) тужиоцевог послодавца ГТП "Вулић", и то нематеријалне - у виду физичких болова, страха и душевних болова због наружености и умањења животне активности, и материјалне – због умањених примања по основу рада. Тужбени захтев је одбијен са образложењем да тужени није пасивно легитимисан у овој парници, пошто је тужилац био ангажован за извођење грађевинских радова од стране ГТП "Вулић", а не од стране туженог као физичког лица, који је законски заступник, односно директор тог предузећа, што произлази и из извештаја о повреди на раду који је доказ тужилац сам доставио, као и уговора о делу, у коме је тужилац означен као посленик, јер је у оба случаја тужилац обављао послове не за туженог лично, већ за правно лице - ГТП "Вулић" д.о.о. Кладово, било оно означено као наручилац посла или као послодавац.

Тужилац ревизијом указује на чињенична и правна питања конкретног спора, која су већ размотрена и образложена од стране нижестепених судова и не доставља доказе о постојању различитих судских одлука у чињеничној и правној ситуацији сличној оној каква је у конкретном случају и о супротном пресуђењу судова о захтеву као што је конкретан, чиме би поткрепио своје уопштене тврдње о постојању неуједначених пресуда. С обзиром да у овом случају нема места одлучивању о изјављеној ревизији ни из других разлога прописаних чланом 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије и по општим правилима из члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 403. став 3. ЗПП и оценио да је и у смислу тих законских одредаба ревизија тужиоца недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору у коме вредност предмета спора побијаног ревизијом очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, због чега је ревизија одбачена као недозвољена ставом другим изреке овог решења, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић